

La Girona monumental, el far de Fita

L'artista gironí Domènec Fita (Girona, 1927) acaba de recopilar en un llibre una selecció representativa de les múltiples i diverses interpretacions que al llarg de la seva vida creativa ha fet de la Girona monumental. En realitat, *Fita-Girona*, tal com es titula aquesta edició de la Fundació Fita, constitueix un diccionari visual de tota la trajectòria artística del creador gironí, perquè reuneix obra des del 1942 fins al 2003 del seu motiu temàtic principal. La selecció s'ha fet en consideració a les diferents mirades i plantejaments que l'artista ha fet al voltant de la seva ciutat, sobretot la part vella. El llibre es complementa aquests dies amb una exposició a la seu de la Fundació Fita amb l'obra sobre Girona que l'artista ha fet durant el 2004.

Fita va començar a representar la seva ciutat de ben petit, però bona part d'aquell material ha desaparegut. En tot cas, l'artista n'ha conservat una quantitat prou important per mostrar les seves primeres mirades al que, amb el temps, s'ha convertit en el tema principal de la seva obra. Després d'una introducció de l'historiador de l'art Jordi Falgàs i d'un escrit del mateix artista, el llibre *Fita-Girona* s'obre amb un apartat dedicat a la producció sobre Girona d'entre el 1942 i el 1946.

Va ser aleshores, apunta l'artista, que la ciutat, i en especial la seva part vella, va despertar el seu interès per representar-la plàsticament, tant dibuixant com pintant. Van ser anys de formació acadèmica i admiració pels grans artistes de l'època, com Mela Mutermilch i Aguilera.

Del 1946 al 1951 va continuar la seva formació a l'Escola de Sant Jordi de Barcelona i va començar un intens treball amb l'escultura i l'art integrat a l'arquitectura que el va apartar del tema gironí. Del 1973 al 1974, però, va conèixer la pintura acrílica al mateix temps que va començar a fer sortides cap a Sant Daniel, i tot plegat va dur-lo a reprendre la representació del paisatge gironí. Des d'aleshores, Girona s'ha convertit en el tema per excel·lència de Fita, el referent inesgotable, la realitat bàsica per deixar brollar la seva imaginació creativa. Ha estat, doncs, un tema molt repetit en el seu taller i

també per una gran quantitat d'artistes, però Fita ha defugit el perill de caure en la vulgarització i d'esclavitzar-se a un estil aferrant-se a un ànim de reinvenió constant, tant pel que fa a la tècnica i als materials, com al suport i el traç.

En tot el temps que queda representat en el llibre, la vida ha donat moltes voltes i l'atmosfera cromàtica de la ciutat ha canviat considerablement, però el patrimoni arquitectònic ha romàs immòbil i majestàtic. "Girona és sempre la meva referència –diu Fita–, els meus campanars eren i són els meus fars."

Tina Casademont

EL PUNT, 25 de desembre del 2004